

REDOVISNING AV RESEBIDRAG INOM TEATER

Resa till New York, USA

Tomas Rajnai / Osynliga Teatern

Tack för resestödet ni beviljade mig och min kollega Jens Nielsen.

Jag genomförde min resa till New York 8/1-16/1 2014. Vi är nu inne i en manusperiod för vårt arbete med soundwalken/ljudföreställningen *I shall not be entirely forgotten* på Dramaten som har premiär i slutet av mars. Resan till New York har varit betydelsefull i arbetet med föreställningen och vår konstnärliga utveckling.

Första dagen besökte vi festivalen Under The Radar och såg föreställningen The Record av 600 Highwaymen. En föreställning där 45 främlingar under 61 minuter skapar en föreställning baserad på ett fysiskt språk. Rörelser och gester, innanför och utanför. De skapar levande konst där tiden och nuet blir berättaren. Vi gick därifrån, jetlaggade och inspirerande där samtal om tid och rörelser resulterade i ett vidare arbete med vårt koreografi manus.

Vår nästa punkt på programmet var att uppleva konstnären Janet Cardiffs soundwalk i Central Park (Her long black Hair). En film-noir upplevelse med verkligheten som scenografi och kuliss i en lager på lager berättelse om en försvunnen flicka. Promenaden tog ca 1 timme och vi upptäckte platser och människor i central park som annars bara hade passerat. Helt plötsligt fick allt liv, en parkbänk, en tunnel, ett undangömt träd. Allt blev ledtrådar i en berättelse som sakta växte fram i mitt inre. Efter upplevelsen kretsade våra samtal om hur ofta inspelat material kan synkronisera med verkligheten som pågår runtomkring oss och hur en inspelad upplevelse hela tiden förnyas med verkligheten omkring. Vid ett ögonblick under promenaden så berättar hon om hur vi strax skulle möta några människor i en tunnel och hur solen som låg på bakifrån skulle skapa siluetter och hur ansiktena skulle försvinna i deras egna skugga. Mycket riktigt, efter några sekunder mötte vi gruppen av människor som närmade sig oss. Allt var en slump, men verkligheten synkroniserades med vårt inspelade material.

Vi hade också bokat in flera Soundwalk Collective upplevelser, chinatown, meatpacking, Dumbo, Chassid området i Brooklyn var några. I samtliga fick jag som besökare följa med en person som i hörlurarna förde mig fram i staden och in bakom stängda och hemliga dörrar. Personerna hade alla en historia från platsen och visste om vad som egentligen hände där. Allt med en starkt driven soundscape och tydliga instruktioner. I chinatown gick vi in i en gränd och öppnade en plåtdörr, efter att vi gått igenom en passage uppenbarade sig ett stort rum, med 1000 kinesiska pensionärer. Där stod vi och samtidigt som verkligheten utspelade sig framför oss så pågick livet som vanligt för den massa av människor som letat sig in i salen.

I en annan upplevelse följde vi konstnären Ivy Brown runt i Meatpacking district. Efter en stund hamnade vi utanför en port, i hörlurarna blev vi ombedda att trycka på ringklockan och bege oss upp till en röd dörr. När vi väl var framme vid dörren öppnades dörren och i hörlurarna hör vi hur Ivy säger, du kommer nu träffa mig, du är nu hemma hos mig. Jag har bara en regel, gå inte längre fram en till köket. Men i övrigt känn dig som hemma.

Så här fortsatte det i de övriga vi lyssnade på i Dumbo, Williamsburg. Med dessa upplevelser pratade vi mycket om rollen av berättaren. Hur besökarna vågar bryta överenskommelser vi i vanliga fall har med oss och i stället helt följa en berättares röst.

Hur en upplevelse i hörlurar i vissa stunder påminner om hypnos och när allt stämmer, blandas fiktion med den verklighet som sker i hörlurarna och den som sker i omgivningen. Det är först då som vardagen stannar upp och din blick och dina sinnen blir otroligt starka. Du upplever en berättelse på plats, med lager på lager. Det är svårt att beskriva upplevelsen när alla komponenter stämmer. Det skapar en mystik och förhöjning av vardagen.

På söndagen var det dags för *Under the radar* festival igen, denna gång föreställningen *Incoming! Frankenstein*. Av Sean Edward Lewis. Den här föreställningen utgick ifrån en studio i utkanten av Brooklyn. Vi skulle vara där 18.50. Vi hade svårt att hitta och när klockan började närma sig utsatt tid sprang vi omkring i ett nästintill folktomt lagerområde när vi till slut hittar en port där det står två personer, svartklädda med örnsnäckor. Våra namn stod på en lista, vi betalade och gick in. Ett rum med stolar längst med väggarna och ett rum bedvid där vi tyckte oss se en person ligga i en säng. Vi väntade och väntade. Det var bara jag och min kollega som publik. Efter 15 minuter börjar föreställningen. Endast jag och min kollega som publik. Skådespelarna kommentar oss, *who are they? Why are they here?* Lång stund av ögonkontakt mellan replikerna. Föreställningen handlade om att skapa ett monster, en slags frankenstein. Som inte vet någon om något, som måste lära sig allt från början. Texten var väldigt poetisk och fragmentarisk. Men upplevelsen blev väldigt stark, eftersom vi bara var två i publiken och på ett sätt väldigt indragna i berättelsen.

På måndagen besökte vi Punch Drunks immersive teater projekt *Sleep No More*. Där besökarna fick på sig masker och bege sig in i ett fiktivt hotell. Ett fyra våningshus där jag själv fick välja vem eller vilka av skådespelarna jag skulle följa efter. Överallt utspelade sig något nytt och genom att se olika delar vid olika tidpunkter så började mitt egna historiepusslande att sättas igång. Vilka är alla, vart utspelas nästa scen. Jag började leta i byrålådor efter ledtrådar och helt plötsligt hamnar jag i en övergiven bar, som såg ut som en kopia av den som jag klev in i början av föreställningen. På många sätt var det som att kliva in i en dröm. Där scenografin och berättelserna var omöjliga att förstå sig på medans det utspelade sig men som sakta efter föreställningen var över börjar lägga sig på plats.

Vi har också under vår vistelse skrivit mycket på vårt Dramaten projekt. *I Shall not be entirely forgotten* har premiär i slutet av mars och under den här resan har många av våra dramaturgiska problem löst sig. Allt tack vare staden, upplevelsena men också betydelsen att åka iväg och få fokusera på en uppgift.

Vi har även knutit flera nya kontakter med konstnären Ivy Brown samt med Sean Edward Lewis. Med Sean så har vi pratat om att hitta ett samarbete i Sverige för en framtida produktion.

Gällande kostnaden så användes pengarna (10.000 kr) till flyg samt boende och biljetter till föreställningarna nämnda ovan. Vi hyrde en lägenhet i Brooklyn via Airbnb. Resterande kostnader bekostade vi själva.

Den här resan har betytt otroligt mycket och vi är väldigt glada för att ansökan beviljades.